

(Hekayə)

Axır ki... Şüşə qapını aç-aça nişanı validatora toxundurdu. Cihazın sınırları iynələyən cüyütlüsünü kim bilir neçənci dəfə eşirdi.

Hava ilıq və günəşli idi. Yazın gəlişi artıq hiss olunurdu. Təzə-təzə cücərməyə başlayan yarpaqlar bu daqlarda üzük qaşı kimi panldayrdı. O, bu mənzərə üçün sinov gedirdi, di gəl ki, gün ərzində bunu üst-üstə 10 dəqiqədən artıq seyr etmək imkanı olmurdu. Cəmi üç dəqiqə fasilə etmək mümkündür.

Qapıdan aralanıb binanın tüninə gəldi. Siqaret yandıb gövdəsini yola aymış qoca çınarın altında dayandı.

Bu gün birinci siqareti idi. Səhərlər yuxudan ayılıb öskürə-öskürə tualetə gedəndə nəfəs yollarını tutmuş kəhrəbəyi bəlgəmi çanağa tüpürmək ona insana yaşamağa qədər ədəbsiz göründüyündən və axır vaxtlar nəfəsi tez-tez tənidiyindən siqaretini tərgidə bilməyə belə, heç olmaya azaltmağı düşündü.

Çalışırdı ki, birinci siqaretini mümkün qədər gec çəksin. İlk iki gün yaxşı başlamışdı. On birdən tez çəkirdi. Bu gün isə əhdinə yarımcı saat xəyanət eləyəsi oldu. Daha dözə bilməmişdi.

İşdəki gərginlik onu yaman yorurdu. Yene mühasiblə sözləri çep gəlmiş, dalaşmışdılar. Heç cür yola getmirdilər. Mühasibin verdiyi say-sız-hesabsız tapşırıqlar nənki iş vaxtını, bütün gününü, işdən sonrakı zamanını da məşğul edirdi. İşdə olanda başqa şey barədə düşünə bilmirdi. Çölə çıxdığı siqaret fasilələrində də key kimi olurdu. Nə qədər ailəsi, məişət qayğıları, həvələri barədə düşünmək istəsə də, başını məşğul edən iş məsələləri içindən heçə birini dartıb çıxara bilmirdi. Heç ətrafı da doğru-düzgün müşahidə etmirdi. Bütün günü kompüterə zillənmiş gözləri ilə bil artıq günəşə, ağaclara, buludlara, yoldan ötən maşınlarla ya-

dırğamışdı.

Siqaretə çıxanda çox nadir hallarda evə zəng edirdi. Əsasən nahar fasiləsində zəng etmək onda vermiş halını almışdı. Bəzən ev sarıdan narahatlıq keçirdiyinə görə, ya içindən gəlmiş kimi deyil, sadəcə alışqanlıq olduğuna görə zəng edirdi.

Gecə yatanda, səhər işə tələsəndə özünü tənbehliyirdi ki, vaxt tapıb heç olmasa siqaret fasiləsinə çıxanda dost-tanışına, qohum-əqrəbasına zəng edəcək. Hər dəfə də unudurdu. Baş qarışıqlığından dostları, qohumları ilə yaranan bu uzaqlaşma onu ətrafdan, cəmiyyətdən getdikcə daha çox təcrid edirdi. Tənbehlərə verdiyi cavablar isə heç kəsi qane etmirdi. Başının işdən açılmadığına inanan yox idi. Yaxşı ki, bu si-

Fasilə

qaret fasilələri vardı. Bir an da olsa işdən ayrılırdı.

Heç nə, siqaret yandıb ötən maşınlarla, qaşəng qadınların əndamına baxırdı. Bəzən səmada oynayan mavi buludlara dalırdı. Beləcə "İndicə içəri girəcəm hangəmə yenedən qopacağı" qorxusunu içində basdırıb basdırı hər şeyi unutmağa çalışırdı.

Uzaqdan, svetaforun yanından sağ əlində bir dəstə bıçaq, digər əlində dama-dama "aeroport zənbili" tutmuş bir kişi göründü. Qırmından hiss olunurdu ki, yaxınlaşıb yanında dayanacaq. Uzaqdanca onu nişan almışdı.

- Qardaş bir bıçaq götür.

- İstəmirəm. - Elə bildi alverçi çıxıb gedəcək

Əlində kустar üsulla düzəldilmiş, dəstəyi qırmızı, göy, qara rəngli mətbəx bıçaqları tutmuşdu. Üstəlik arıq, uzun barmaqları arasına qırmızı izolyasiyalı iki kəlbətin, bir də yumru yeye sığdırmışdı. Yeyəyə paltar zivə-

Mirmehdi Ağaoğlu

si kimi rəngbərəng qayçılar keçirilmişdi. Arıq, balacaboy adam idi. Bütün səyyar alverçilər kimi üst-başı tökülürdü.

Belələrini Valeh hər gün, azı bir dəfə görürdü. Qab-qacaq, kəkotu, dərman bitkiləri, kiçik məişət əşyaları, ucuz ətir dolu zənbillərlə küçəbə-küçə gəzər, idarələrə, mağazalara, məhəllələrə, dalanlara girib ucuz qiymətə məhsullarını təklif edirdilər.

Alverçi yenə dilləndi:

- Qardaş, bıçaq al.

- A kişi mən işdəyəm, bıçağı neyləyirəm?

- Lazım olar.

- Qəssabam?

Kişi inadla təkrarlayırdı: - Götür evdə işlədərsən. Siftə elə, götür. - Getmək fikri yox idi.

Alverçi "ev" deyəndə yadına düşdü ki, zəng etməliydi. Səhər qanqaraçılıqla çıxdığına görə yolda qərara almışdı ki, fasilədə zəng edib arvadının könlünü alsın.

- Pulum yoxdu, sağ ol.

Alverçi əl çəkirdi, elə hey dayanmadan danışırdı. Valeh nə desə də hazırcavablıq göstərirdi.

- Pulun yoxdu, pay götür. Götür, siftə ver.

- İstəmirəm.

- Götür, götür. Siftə ver.

Siqaretə axırıncı qullabı da vurub kötüyü çınarın dibinə tulladı, getmək isteyirdi ki, alverçi özünü yana verib qabağını kəsdi.

- Götür, peşman olmazsan. Bir siftə ver.

Alverçinin əlində tutduğu bıçağın ucu düz onun qamına dirənmışdi. Kişinin bundan xəbəri yox idi.

Kənardan elə görünürdü ki, sanki bıçağı Valehin qamına soxmaq istəyir. Kişi inad edib təkrarlayırdı.

- Götür, götür. Heç olmaya siftə ver.

Daha dözə bilmirdi. Kişinin səsi beyninə validatorun ciyiltisindən bətar işləyirdi. Tərslikdən pul qabı şkaftın gözündə qalmışdı. Cibində isə kişiyə verib başından eləməyə xırdası yox idi.

- Al də, al, niyə almırsan, al apar evə.

Kişini əlilə özündən itələmək istəyirdi ki, o, bıçaqlardan birini parasıt kimi Valehin ovcuna qondurdu. Alverçinin həyasızlığı onu lap tənğə getirdi. İşləri tökülüb qalmışdı. Heç olmaya bir azıq iş gərginliyindən qurtulmaq, səhər erkəndən, bir də axşam qürub edəndə gördüyü günəşin parlaqlığından, işığından, tərəvətdindən zövq almaq üçün bayıra çıxmışdı. Onu da bu həyasız alverçi məhv etdi. İşinə dönüb metro qatarı kimi dayanmadan çalışaraq bayırda ötən günəşli, gözəl bir günü hiss etmədən başa vuracaqdı.

- Siftə ver.

Valeh bıçağın dəstəyini hirsələ sıxdı. Gərginlikdən qolu ağrıdı. Axı alverçi niyə dürtüdü bıçağı ovcuna, nə cür geri qaytarsın? Azı beş dəqiqə də

mübahisəyə gedəcək; götür bıçağı... lazım deyil... siftə ver...

Bıçağı ağzını geri çevirib kişiye uzatdı, düz göbəyinin üstünə sapladı.

- Al, bu da siftə.

Alverçinin ağ köynəyi bıçağın girdiyi yerdə qırmızı haləyə büründü. Azca qabağa əyilərək səndələdi. Əlində tutduğu əşyaları daha bərk sıxdı, əlinin, üzünün əzələləri gerildi. Çınarın gövdəsinə doğru əyilmək istəyəndə Valeh onun küreyindən yapışib ağaca söykənməyinə kömək elədi.

Kişi ağır-ağır yerə çökdü. Əlindəkiləri buraxıb qamını qucaqladı. Peşmanlıq dolu gözlərlə altdan yuxarı ona baxırdı. Valeh təlaşla bir sağa, bir sola baxdı, gələn-gedən yox idi. Dayanacaqda işləyən kişi xeyli aralıda maşının çıxmasına kömək edirdi. Görən yoxkən içəri keçməyin zamanı idi. Təhlükəsizlik kameraları onsur buranı çəkə bilmirdi.

Əcəb oldu bu əclafə. Axı niyə onun fasiləsini pozurdu? Axırıncı dəfə kişinin üzünə baxdı.

Alverçi güclə xınladı:

- Əlin nə yaman ağmış!

Nişanı validatora yaxınlaşdınb saata baxdı. Bu dəfə fasilə çox uzun çəkmişdi- beş dəqiqə.